

Het Italiaans alfabet bestaat uit 21 letters:

Uitspraakregels: Italiaans

a = a	n = enné
b = bi	o = ò
c = tsji (tsj van Tsjechië)	p = pi
d = di	q = koe
e = è	r = erré
f = effé	s = esse
g = dzji (als de j-klank v.h. Engelse: Jack)	t = ti
h = acca	u = oe
i = i	v = voe of vie
l = èllé	z = dzèta
m = emmé	

- a de **a** wordt, ook in een gesloten lettergreep, bijna als onze **aa** in **kaas** uitgesproken en *nooit* als de **a** in **kas**.
- c **c** vóór a, o en u wordt als **k** uitgesproken, b.v.: capo (hoofd), coda (staart), cura (zorg).
c vóór e of i klinkt als tsj in Tsjechië, dus: cena (tsjéna), souper, cinema (tsji'néma), bioscoop.

Wil men nu die **c** vóór a, o of u tòch als tsj-klank horen, dan moet men een *i* invoegen, b.v.: ciascuno (tsja-skoe'no) *iedereen*; cioccolata (tsjokkola'ta) *chocola*; ciuffo (tsjoefffo) *haarlok*.

Wenst men, omgekeerd, de k-klank van een c die vóór een e of i staat, dan moet men een **h** inlassen, b.v.:
che (ké) *wat*, of: *dat*; chilo (kilo) *kilo*, Chianti.

- e Er kan niet genoeg op gewezen worden, *dat er in het Italiaans geen stomme e bestaat!!!!!!*
De klank van de "u" in ons "bus" kent men NIET. Men spreekt de eind-**e** van: parlare (spreken), verde (groen), enz.
bijna uit als onze **ee** in zee, maar iets meer naar de i-klank in: kind.

De **e** wordt soms open, soms gesloten uitgesproken. Dit hangt ook veel af van het gedeelte van Italië, waar men is.

N.B. Een 'open' **e** (of: **o**) als *bekken* en 'gesloten' als in *beken*; men volet het aan de mondstand wanneer de klanken achter elkaar worden uitgesproken: é (gesloten), è (open).

- f **f** wordt altijd als **f** geschreven, nooit als ph. Men schrijft b.v.: filosofia, filosofie.
- g Voor de **g** gelden dezelfde regels als voor de **c**, maar dan "in het zacht".
Dus: **g** vóór a, o en u wordt als ga, go, goe (**g** van het Engelse good, Franse gare, Duitse gut) uitgesproken, b.v.
gatto (*kat*), gondola (*gondel*), gusto (*goesto, smaak*).

g vóór e en i klinkt als dzj (zoals de Engelse j in Jack), b.v. gelato (dzjéla'to); gita (dzjie'ta).

- h De h dient alleen om de c en de g een hardere klank te geven. In de vier woorden, die met een h beginnen nl.: ho (ò), hai (aai), ha (á) en hanna (ánn'no) resp.: (ik) heb, (jij) hebt, (hij, zij, U) heeft, (zij, U mv. hebben, is de h stom, evenals in de uitroepen: Ah! Eh! Oh!
Vandaar de uitdrukking: "Non vale un'acca" *het is geen h* (d.w.z.: geen lor) *waard*.
- i De i wordt *altijd*, óók tussen twee medeklinkers, als *ie* *uitgesproken*. De klank i van "kind" bestaat in het Italiaans niet!!
Ons in is ook in het Italiaans: "in", maar klinkt als **ien**.
Volgt een andere klinker op de i, dan klinkt zij, tenzij de klemtoon erop valt, als j en vormt geen aparte lettergreep.
Men zegt dus *via* (weg)(vie'a) met de klemtoon op de i. Italia klinkt niet als **Itali-a**, maar als **Itál'ja**.
- o Voor de open en gesloten o geldt hetzelfde, als wat bij de e is gezegd.
- q De q wordt altijd gevolgd door een u en vormt daarmee de klank van de Engelse qu in quarter.
- r Het grootste gedeelte van de Italianen spreekt de r rollend, vóór in de mond uit.
- s De s tussen twee klinkers klinkt als de Nederlandse z. Aan het begin van een woord wordt zij scherp uitgesproken, evenals bij ons, b.v. sempre (altijd).
- t De t wordt nooit gevolgd door een h. Onze woorden: thema, theorie, methode, enz. zijn resp.: tema, toria, metodo.
- u De u klinkt als oe, maar na een q (zie boven) of g en gevolgd door een andere klinker klinkt zij als de Engelse q.
(Men moet dus niet spreken van goe-ardare voor guardare (*kijken*), maar "guar" als één lettergreep laten horen; dus gu = gw in in de Engelse naam Gwendolyn).
- z De z wordt nu eens als ts, dan weer als dz uitgesproken, b.v.: zio (tsie'o) oom, maar mezzo (med'dzo) half.
Hiervoor zijn geen regels. De zachte klank zal worden aangegeven door een c onder aan de z.

Het Italiaans kent geen aparte klanken voor samengestelde klinkers, behalve voor ei, die als onze ei klinkt, b.v.: sei (*zes*).
Elke klinker wordt afzonderlijk uitgesproken, b.v. Europa=è-oe-ro'pa, paura (pa-oe'ra) *vrees*.

sc De sc vóór a, o, u = ska, sko, skoe, b.v. scatola (doos), Scozia (Schotland); scusi (excuseert U).

sc vóór e en i = sj, d.w.z. de sh van het Engelse shop, de ch van het Franse champagne, de sch van het Duitse Schade. B.v.: scens (sjena) scène; scimmia (*sjiemm'ja*) aap.

gl De gl vóór i klinkt als lj, b.v.: egli (Elji) *hij*; bagaglio (bagál'jo) *bagage*. Slechts in enkele uitzonderingsgevallen, als in **negligenza** (négliedzjent'sa) *onachtzaamheid*, luidt de uitspraak als van het Franse *gloire*.

gn De gn wordt als nj uitgesproken, b.v.: signore (sienjo'ré) *Mijnheer*.